

[Erhard Jakobsen]

danske folketing med et mere eller mindre tvivlsomt flertal siger nej til at bevilge 40 mill. kr.? Så har man da ingen som helst sans for proportioner. Men selvfølgelig, hvis man har lyst til at rende rundt på landevejene og synge og slide skoene med fredstransparenter, hvis det alligevel er den slags demonstrationer man er ude på, så passer det dér meget godt ind i billedet. Mere betyder det altså heller ikke.

Og endelig, hvis det endelig var lykkedes at få standset eller få begrænset den såkaldte raketoprustning i Europa, hvad tror man så at man havde fået ud af det? Ganske naturligt, at det amerikanske senat eller det amerikanske førstekammer øjeblikkelig ville falde til patten og sige: lad os så få de dér MX-raketter så hurtigt som muligt. Når man ikke i Europa er parat til selv at gøre noget, så er det sandelig på tide, at vi i USA giver den hele armen. Det var, hvad fredsvenerne ville have fået ud af denne aktion, hvis den var lykkedes, hvad den jo heldigvis ikke var. Med heldigvis mener jeg, at jeg også oprettholder håbet om, at Sovjet har forstået disse ting rigtigt – og det er ikke, hvad det danske parlament siger, men at Vesten og NATO mener det alvorligt. Hvis ikke de gør noget virkelig alvorligt ved deres oprustning, så bliver prisen, de må betale, denne.

Jeg tror derfor ikke, vi behøver at tage det tungt, det, der skete, men for NATO-venner her i landet er der grund til at tage den tildragelse meget, meget alvorligt. Jeg tror, at alle vi, der vil gøre noget for NATO, bliver nødt til virkelig at begynde forfra med arbejdet med oplysning om, hvad NATO er, og hvad NATO står for. Det er på tide at trække fuldstændig nøgternt og klart op, at Danmark har ingen chance for at slippe frelst igennem nogen som helst internationale uroligheder undtagen ved vort medlemskab af NATO, og at vi i den forbindelse må se i øjnene, at krigsfare ikke opstår som følge af, at begge parter opruster, men derimod er, hvad anden verdenskrig viste, helt sikker, hvis den ene part får lov til at opruste, uden at den anden sørger for at følge med. Det var det, anden verdenskrig ganske tydeligt og klart viste os. Det er her, et oplysningsarbejde skal i gang. Og det skal ikke overlades til folk, der danser omkring Christiansborg, eller hvad de ellers finder på af narrestreger.

Det her har ikke noget med narrestreger at gøre. Det er langt alvorligere.

Ud over udadtil at prøve at rette landets anseelse op har det naturligvis også været formålet med den nye regerings politik, den nye regeringsdannelse, at få lagt en ny kurs i administrationen. Det må ikke misforstås. CD har fuld tillid til de offentligt ansatte. Vi har fuld tillid til, at samtlige offentligt ansatte viser loyalitet over for denne regering som over for enhver anden regering. Det har de altid gjort, og det er der ingen tvivl om at de vil gøre.

CD håber også, at den gode, lade os bare kalde den gammeldags, tjenestemandssånd, som sætter en streg under »tjeneste« i den forbindelse, vil sejre. En tjenestemand er én, der er til tjeneste, hvor som helst og når som helst tjenesten kræver det, hvor der først sættes en tyk streg under dét, og derefter glemmer man selvfølgelig ikke, at man også skal leve og skal leve lige så godt som andre og har sine rettigheder. Jeg håber, at den ånd må sejre over, det må man sige, den fagforenings- og klassekampsinstilling, som har bredt sig i de seneste år.

De offentligt ansatte kommer – det er der ikke tvivl om – i en skæbnestund i nær fremtid – ikke bare derved, at deres lønforhold skal afgøres, men ved, at mange menneskers syn på offentligt ansatte vil afhænge af, om de offentligt ansatte forstår de vilkår, dette lands økonomiske system arbejder under. Gør de ikke det, så er der næppe tvivl om, at det vil være svært for os, der gerne vil tale de offentligt ansattes sag, endog vi, der har kendt dem gennem mange år – mine 16 år i kommunal administration har lært mig tilstrækkeligt til, at jeg tør forsvare de offentligt ansatte med næb og kløer. Skal man det, så skal der altså også i denne situation vises forståelse for, at det, der gælder som en nødvendighed for erhvervslivets folk, gælder sandelig i dobbelt grad som en nødvendighed for dem, der er ansat hos det offentlige.

Den nye regering har selvfølgelig måttet lægge tyngdepunktet på økonomien, det siger jo sig selv. Det var det, vi først og fremmest gik til valg på, det var det, vi først og fremmest fremhævede at vi ville gøre noget ved. Jeg synes også, at vi er i fuldt sving med at få det gjort. Men ingen skal tage fejl af, at der naturligvis er stærke ønsker i alle 4 partier om også at komme til at gøre noget på